

Contra les desigualtats: descentralització

«Per reduir les desigualtats que venen no n'hi ha prou amb diner públic, cal descentralitzar el poder polític i econòmic»

Aquesta setmana he començat a llegir *The myth of capitalism* (<https://www.amazon.com/Myth-Capitalism-Monopolies-Death-Competition/dp/1119548195>). Un llibre escrit per Jonathan Tepper (el mateix que havia fet aparicions a TV3 fa uns anys) i Denise Hearn.

Bàsicament la seva tesi és que el capitalisme tal com l'entendem avui està adulterat pels abusos de les grans empreses i una creixent falta de competència que perjudica els emprenedors i que, mitjançant fusions, desertifica territoris.

Tepper i Hearn, tot recollint diferents estudis posen de manifest com la desaparició d'empreses locals ha generat en molts llocs dels Estats Units monopsonis (<https://www.vox.com/the-big-idea/2018/4/6/17204808/wages-employers-workers-monopsony-growth-stagnation-inequality>) en què el marge dels treballadors per escollir on treballen ha quedat molt delmat. L'existència creixent d'oligopolis danya els salaris i augmenta les desigualtats (<https://www.ft.com/content/7f88226e-9f0b-11e8-85da-eeb7a9ce36e4>).

No hi hauria tants gilets jaunes, si França no estigués tan centralitzada. De la mateixa manera que el Brexit serà inútil per apagar el descontentament si no hi ha una descentralització interna dins Anglaterra. El mapa d'Alemanya (<https://twitter.com/AlperUcok/status/1101430841970954241>) que fa poc corria per Twitter explicava molt bé la clau del seu èxit: un vertader federalisme polític i econòmic. Dues tercers parts de les mitjans estan en poblacions de menys de 50.000 habitants (<https://www.economist.com/europe/2019/02/09/why-germany-has-no-gilet-jaunes-protesters>).

Ahir sortia una notícia de tall anecdòtic però que hi va lligada. El Banc Santander ja controla molt bona part de la política espanyola a través del deute dels seus partits (<https://twitter.com/aleixsarri/status/1104330485373722625>). El 87% del deute del PP, el 35% del PSOE i el 100% de Cs es troba en mans de la família Botín. És innegable que cap dels 3 tindrà mai marge per fer les polítiques necessàries per posar fi a l'oligopolí bancari existent. Tampoc tindrien marge per afrontar els oligopolis mediàtics, energètics o de la construcció. La època en què les caixes d'estalvis constituïen una malla bancària que competia i tenia com a objectiu el desenvolupament econòmic ha desaparegut. Per això comentava fa un temps que "més bancs, és més democràcia" (<https://www.naciodigital.cat/opinio/15678/mes/bancs/mes/democracia>).

Així doncs, resulta obvi que la lluita per la independència de Catalunya ha de ser indestructible d'una descentralització econòmica que doni més oportunitats als territoris i la seva gent, i no només al gran Madrid o a una Barcelona que se sobreescalfi.

Per sort van arribant nous bancs a Catalunya, un dels darrers l'alemany M26, i cada dia hi ha menys excuses per deixar de ser clients de l'oligopolí bancari. És en certa manera un petit salt, abandonar el marc mental de consumidors espanyols, però precisament el procés cap a la independència també és un procés de descolonització mental.

Ara que no hi ha marxa enrere en la llibertat de capitals, simplement repartir la riquesa en forma de subsidis només cronifica les problemàtiques socials. El què cal és descentralitzar el poder polític i econòmic mitjançant polítiques de competència i antimonopoli que reparteixin

naturalment la producció de riquesa per tots els territoris. Per reduir les desigualtats que venen no n'hi ha prou amb diners públics, cal descentralitzar el poder polític i econòmic dins d'un mercat lliure i amb normatives clares.